

Sáng thứ bảy 22 tháng 7, còn đang mơ màng thì chuông điện thoại reng. Đầu giây bên kia là tiếng Mỹ Châu: “Cô ra Phở Hòa đi, tụi em đang ở đó “. Lật đặt thức dậy, thay quần áo, trực chỉ Bolsa. Sáng hôm qua tôi đã nấu sẵn một nồi bánh canh cua, nhưng khi Châu, Ngọc đến phi trường LA thì tôi đang ở trong lớp với bà thầy Pháp Văn ở Coastline Community College. Nguyên tôi học lớp online nên thứ sáu hàng tuần phải đến trường gặp bà thầy để làm exam. Đến hơn 9 giờ tối, ra khỏi lớp, gọi Châu, Ngọc thì các em đã ăn cơm chiều rồi, đành thôi. Bước vào tiệm phở, tôi đang ngơ ngác giữa những gương mặt lạ hoắc thì Châu, Ngọc chạy ra ôm lấy tôi. Đến lúc này tôi mới biết mình đang đứng giữa các em cựu học sinh Nguyễn Du. Có khoảng 10 trung niên tóc đã muối tiêu đang chuẩn bị chuyển thức ăn và vật dụng xuống bãi biển Bolsa Chica cho buổi họp mặt ở đó. Chia tay các em, tôi đi tìm nhà chị Trường để một lúc sau đến đón chị đến nơi tập trung ở nhà thầy Lục. Chờ một lúc thầy Mậu đến thì cả đoàn lên đường trực chỉ Bolsa Chica. Theo lời cô Chi thì cô biết đường vào nơi họp mặt nên cô dẫn đầu đoàn xe đi dọc Pacific Coastal Highway mà rồi cứ đi mãi mà không biết rẽ lối nào để vào, đành phải

lấy phone gọi Minh Đức ơi, Minh Đức à, thầy cô đang tìm đường vào nơi họp mặt đây. Đức hướng dẫn đoàn xe quay lại đường cũ đến nơi tập trung cũng khá xa. Từ đây tôi đã nhìn thấy Phúc và Minh Đức ra parking lot đón. Nếu không có thông tin trước, tôi không thể hình dung người đón tôi là Minh Đức, cậu học trò cùng của tôi ba mươi năm trước. Chờ mọi người đến đủ, chúng tôi nhám tẩm bằng “Nguyễn Du Re-Union” mà tiến bước. Gần đến cửa trại thì tôi gặp Phương Dung đi ra. Tôi nhận ra ngay Phương Dung vì em không thay đổi nhiều, tuy có hơi phát tướng hơn trước. Lọt qua cổng trại, tôi chưa kịp định thần thì nghe những tiếng la “Má Minh kìa, cô Liên kìa “ và hàng loạt các em nữ sinh chạy vù ra ôm lấy chúng tôi. Không biết làm sao diễn tả tâm trạng của tôi lúc đó, nỗi mừng vui xen lẫn xúc động làm mắt tôi cay xè, cặp kính tôi mờ đi khiến tôi không nhận ra được em nào hết. Gần ba mươi năm tôi mới gặp lại các em, một khoảng thời gian khá dài mà nếu không có ngày hội ngộ hôm nay, chắc không khi nào thầy trò có dịp gặp lại nhau. Hầu hết các em đều đã tay bé tay bông, nhiều em có con bằng tuổi các em ngày là học trò chúng tôi. Thật cảm động khi nhìn chung quanh toàn là đầu muối tiêu

cạnh muối trắng, thậm chí không còn tóc như đầu thầy Tuyền. Hai thầy tuổi ngoài tám mươi cũng đến họp mặt hôm nay là thầy Tuyền và thầy Doãn Quốc Sỹ. Thầy Sỹ từ Texas bay sang. Nhìn các em lẳng xăng chuẩn bị thức ăn, nước uống, phân phát tạp chí Ngày Hội Ngộ và có cả áo có logo Nguyễn Du cho mọi người, tôi không khỏi không nhớ tới những ngày thầy trò dắt nhau đi đào kênh thủy lợi ở Lê Minh Xuân ba mươi năm trước. Qua những đoạn kênh đã đào xong, Phương Dung hỏi tôi “ Con kênh này có rộng bằng kênh Suez không cô ? “ Tôi không khỏi phì cười cho sự so sánh dí dỏm của cô bé nghịch ngợm này. Qua các bờ kênh trơn trượt toàn đất sét mới đào lên, thầy trò phải xách dép cầm tay, bám các ngón chân trên đất sét đi cho khỏi té, không cô cậu nào còn đùa nghịch được nữa. Rồi những lần thầy trò họp nhau làm đồ dung dạy học cho những kỳ triển lãm ở trường, tôi đến nhà Phương Dung để xem em cắt những quả banh làm các hành tinh trong Thái Dương Hệ rất đẹp. Châu, Ngọc thì tôi biết là chị em sinh đôi nhưng không làm sao phân biệt em nào là Châu, em nào là Ngọc hết. Tôi nhớ năm đó trường bắt các cô giáo phải tham gia bán căn tin một hoặc hai buổi trong tuần. Trong một buổi bán hàng, một nam sinh đến mua quà và nói với tôi em mua cho Ngọc. Tôi nói cô không phân biệt Châu hay Ngọc được thì em bảo tôi “Cô nhìn ai có răng khềnh là Ngọc đó“. Từ đó tôi phân biệt hai em bằng chiếc răng khềnh của Ngọc, nhưng bây giờ gặp lại thì tôi chịu thua vì Ngọc đã nhổ răng khềnh mất rồi. Tôi nhớ sáng nào đi học Châu, Ngọc cũng hái cho tôi một chùm mận trắng rất ngọt, thậm chí còn búng cho tôi hai cây mận nhỏ để trồng nhưng tôi để quên trong phòng đồ dùng dạy học nên bị héo mất. Trong ngày họp mặt, tôi cũng có dịp gặp lại cô bé bên cạnh nhà mà tôi vẫn bế khi còn bé. Cô bé

đưa chồng và ba con đến dự ngày hội ngộ nhưng gia đình cô bị lạc lõng giữa các anh chị lớn vì không có ai cùng khoá cả. Không biết năm nay em có tiếp tục tham dự ngày họp mặt nữa không? Xế trưa thì chúng tôi ra về vì phải đưa thầy Mậu và thầy Sỹ về, còn các em thì sinh hoạt đá banh, kéo co... với nhau đến chiều mới chia tay.

Sáng hôm sau, chúng tôi được mời đi dự tiệc ở nhà hàng Catamaran ở San Diego bằng xe Limousine. Đây là lần đầu tiên chúng tôi được đi Limousine nên ai cũng háo hức chờ xem như thế nào. Điều làm tôi nhớ mãi không phải là sự ân cần đón lên đưa xuống của bác tài Mỹ đen mà là tài lái xe tuyệt vời của ông ta. Khi ông lái xe lạc vào một con đường hẹp, ông đã khéo léo xoay sở nơi một khúc cua để quay đầu chiếc Limousine khá dài ra khỏi nơi đó. Đến San Diego thì cũng khá trưa nên chúng tôi vội vã dự tiệc để còn về chuẩn bị cho buổi họp mặt chiều hôm ấy tại nhà hàng Grand Garden. Lại cũng vì bác tài không biết đường, thay vì exit ở Brookhurst lại chạy thẳng xuống Golden West nên phải mất thêm giờ vòng lại Bolsa Mini Mall. Tôi về đến nhà chỉ kịp tắm rửa, thay quần áo rồi chạy sang khách sạn Ramada đón thầy Mậu và thầy Sỹ đến nhà hàng. Không khí họp mặt chiều nay rất vui vì ngoài thầy cô và học sinh Nguyễn Du, còn có các cựu học sinh Trần Lục cũng đến tham gia. MC Tú My rất tuyệt, vừa là ca sĩ, nhạc sĩ, lại còn làm thơ nữa chứ. Sau khi chúng tôi ra về, nghe nói các em đã thức đến khuya đàn hát cùng nhau. Chia tay các em trong sự bịn rịn luyến tiếc. Cám ơn các em đã tổ chức một ngày họp mặt rất có ý nghĩa. Tạm biệt các em, hẹn tái ngộ năm sau.

Bằng Lăng